

Arrest

nr. 258 209 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FRANSSEN
Sint-Michielslaan 65/6
1040 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat T. FRANSSEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 28 augustus 2018 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 24 september 2018 om internationale bescherming. Verzoeker – i.e. de zoon van verzoekster –, die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 februari 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 20 februari 2019 om internationale bescherming. Op 15 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest nr. 239 820 van 18 augustus 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen.

1.2. Zonder het land te verlaten dienen verzoekende partijen op 28 september 2020 elk een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 10 december 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Zonder het land te verlaten dienen verzoekende partijen op 22 februari 2021 elk een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 maart 2021 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 31 maart 2021 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1977 te El Doncello (Caquetá). U bent een katholiek christen. Op 26 december 1995 werd uw broer F. (...) neergeschoten door de FARC. U wilde op discrete manier meer te weten komen over de moord op uw broer. Eind januari 1996 kwam plots een jongen uit uw regio u aanraden te vertrekken, zonder erbij te vermelden waarom. U bent toen naar Bucaramanga (Santander) verhuisd. Daar werd in 1998 uw zoon D. H. H. C. (...) geboren. In 2000 verhuisden jullie naar Manizales (Caldas). In 2002 verhuisden jullie naar Villavicencio (Meta) en nog datzelfde jaar naar Valle El Cauca. In 2005 keerden jullie terug naar El Doncello (Caquetá). Op 29 maart 2006 werd uw broer M. (...) neergeschoten door de FARC. U bleef wederom in de buurt om meer te weten te komen over de moord op uw broer. In 2007 was er een bomaanslag bij de fabriek van Nestlé in uw buurt. Uw zoon was datzelfde jaar aanwezig bij een schietpartij waarbij enkele gemeenteraadsleden omkwamen. U had een internetcafé. Daar kwamen verschillende leden van het leger over de vloer. In 2008 kwam een man in uw zaak om informatie over 'uw werk voor het leger' te vragen. U weigerde dit, maar hij bleef aandringen. U besloot dan die zaak te sluiten. Sinds 2008 woonde u op verschillende adressen in Bogota. U opende daar een cafetaria. Op 28 november 2010 kwamen twee leden van de FARC daar langs. Ze eisten een geldelijke samenwerking, anders zouden ze u doden. U vroeg enkele dagen uitstel omdat u op dat moment geen cash in de zaak had. Drie dagen later keerden ze terug en gaf u hen 1 miljoen pesos, waarna u de cafetaria hebt gesloten. U hebt dan in een andere wijk van Bogota een zaak opgestart en bent ook in een andere wijk van de stad gaan wonen. In 2014 hebt u die zaak gesloten omdat ze niet goed liep. U hebt dan een periode voor een multinational gewerkt. In 2015 opende u een restaurant in Bogota. Op 18 november 2016 vroegen wederom twee leden van de FARC om een geldelijke samenwerking. U hebt hen toen 500.000 pesos betaald. Nadien hebt u de zaak niet meer opnieuw geopend. In november 2016 werden in Colombia vredesakkoorden getekend. U oordeelde hierdoor veilig te kunnen terugkeren naar uw regio van herkomst. U besloot in Florencia (Caquetá) een project van vruchtensappen op te richten. Maar aangezien zowel u als uw zoon op dat moment nog aan het studeren waren, hebt u eerst nog in een privéonderneming gewerkt en bleef u nog in Bogota wonen alvorens te verhuizen. U behaalde een technisch diploma in administratiebeheer en een diploma in financiën, boekhouden en belastingen. Op 6 februari 2018 kwam u op vakantie naar België en verbleef u bij een vriendin. Na uw terugkeer uit België op 7 mei 2018 verbleef u bij uw zus in Neiva (Huila), waar uw zoon reeds sinds februari 2018 verbleef. Jullie gingen dan telkens in het weekend naar Caquetá om daar op zoek te gaan naar een plaats waar jullie zich zouden kunnen vestigen. Op 6 augustus 2018 kreeg u plots een telefonische oproep van de FARC. Hierin werd gezegd dat u een militair doelwit bent. Op 19 augustus 2018 bent u terug uit Colombia vertrokken via de luchthaven van Bogota. Uw zoon bleef bij uw zus achter.

U kwam in België aan op 28 augustus 2018 en uw eerste verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 24 september 2018. Uw zoon vertrok op 6 februari 2019 uit Colombia. Hij kwam in België aan op 7 februari 2019 en zijn verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 20 februari 2019. Uw zus S. M. C. C. (...) vertrok samen met haar zoon B. S. O. C. (...) uit Colombia op 20 oktober 2019. Ze kwamen in België aan op 21 oktober 2019. Ze dienden op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in omwille van motieven die niet gelinkt zijn aan de uwe. Op 21 april 2020 werd door het CGVS in hoofde van u en uw zoon een beslissing genomen tot weigering

van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 augustus 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Uw zoon en u dienden een tweede verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2020. U verklaarde dat het CGVS foute conclusies had getrokken tijdens uw eerste verzoek. U beweerde al de dag na uw laatste bedreiging een vliegtuigticket te hebben aangekocht. U wees er tevens op reeds op 5 september 2018 uw verzoek in België te hebben ingediend. Daarenboven had u ondertussen een advocatengroep op uw zaak gezet om zo meer informatie en documenten te bekomen. Ze kwamen tot de conclusie dat het niet de FARC maar de paramilitairen van de AUC waren die het op u gemunt hebben. Bovendien zouden zij ook verantwoordelijk zijn voor de moord op uw broers. Zij zouden jullie er immers van verdacht hebben samen te werken met de FARC. U wees er tevens op dat ondanks de vredesakkoorden het gewapend conflict aanwezig is in Colombia. Jullie verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS op 10 december 2020. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

U en uw zoon verlieten België niet en dienden een derde verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2021. U verklaart nog steeds de gewapende groeperingen in Colombia te vrezen. In het verleden zochten ze u immers reeds op verschillende plaatsen in Colombia, waardoor u telkens diende te verhuizen. U verwijst tevens nogmaals naar de moord op uw broers. U hebt sinds u in België bent geen nieuwe informatie in verband met uw situatie, maar beweert dat de situatie in Colombia niet is verbeterd. Er zou vrede zijn met de FARC, maar er zijn verschillende nieuwe groeperingen. U wijst er tevens op dat u zich inzet om u hier te integreren en een leven op te bouwen door onder andere lessen Nederlands te volgen en hier te werken om uzelf te kunnen onderhouden.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: een document van uw Colombiaanse advocaat in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, een document i.v.m. de moord op uw broer, een document i.v.m. de op u gerichte aanslag door de AUC, paramilitairen of GAO, een brief van uw Belgische advocaat ter ondersteuning van uw huidige verzoek, een inschrijving bij een cursus Nederlands en documenten i.v.m. uw werkzaamheden in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk de moorden op uw broers en de bedreigingen die nadien aan u werden geuit. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u

geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U haalde de moorden op uw broers en de bedreigingen die aan u werden gericht reeds in uw eerste verzoek aan. Er werd toen reeds uitdrukkelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat aan de aan u geuite bedreigingen geen enkel geloof kon worden gehecht. Er konden immers ernstige bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot het incident dat tot uw vertrek uit Colombia heeft geleid, onder meer omdat u niet wist wie u precies bedreigde. Er werd tevens gewezen op het feit dat u zelf nog twee weken na het dreigtelefoontje in Colombia verbleef zonder enig verder probleem. Uw zoon verbleef er zelfs nog ongeveer een half jaar en bleef er zelfs nog werken, zonder dat er in tussentijd nog iets gebeurde. Ook na zijn vertrek waren er geen aanwijzingen meer dat jullie of andere familieleden nog gevisieerd zouden worden. Hoewel u beweerde dat het van bij uw vertrek uit Colombia de bedoeling was een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verbleef u meerdere dagen in Spanje, zonder daar een verzoek in te dienen. Ook na uw aankomst in België diende u niet onmiddellijk een verzoek in. Met betrekking tot de moord op uw broers werd geoordeeld dat u hiermee geen actuele vrees aantoonde. De bomaanslag en schietpartij waarvan u melding maakte, waren niet tegen u persoonlijk gericht. Hoewel u beweerde zich jarenlang achtervolgd te hebben gevoeld, onder andere na verschillende afpersingen, leefde u niet ondergedoken. U studeerde en voerde verschillende werkzaamheden uit. U verbleef bovendien eerder al gedurende een drietal maanden in België, zonder toen de kans te grijpen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er werd tevens geoordeeld dat er op dat moment in Colombia voor burgers geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. De toen door u neergelegde documenten konden de beslissing niet in positieve zin ombuigen.

In de beslissing met betrekking tot uw tweede verzoek werd gewezen op het feit dat u louter bijkomende verklaringen aflegde die in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, hier niets aan wijzigde en op zich niet van dien aard was om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Dat u toen plots beweerde dat het niet de FARC maar de AUC was die zowel uw broers als u viseerde, hetgeen u wenste te ondersteunen aan de hand van een contract dat u zou hebben afgesloten met een advocatengroep en de door hen ingediende klacht, kon geenszins de beslissing in positieve zin ombuigen. Integendeel, u beweerde plots dat de paramilitairen u zouden viseren omdat ze u ervan zouden verdenken met de FARC samen te werken. Dit viel totaal niet in overeenstemming te brengen met hoe u uw relaas schetste tijdens uw eerste verzoek. U haalde toen immers verschillende keren aan dat de personen die u zouden hebben gevisieerd zichzelf voorstelden als leden van de FARC. Het zou volgens uw verklaringen ook de FARC zijn geweest die op het moment van uw laatste bedreiging in die bepaalde regio opereerde (CGVS p.15-16, 18-19, 21). Ook de dood van uw broers schreef u heel nadrukkelijk toe aan de FARC, aangezien enkel zij daar in die periode optraden (CGVS p.5-6). Dat u alles plots aan een heel andere militie toeschreef, bracht dan ook des te meer schade toe aan uw algehele geloofwaardigheid. Het was daarenboven zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u pas op 9 oktober 2020 een klacht liet indienen door uw advocaten. Dit leek enkel tot doel te hebben gehad bijkomende documenten te kunnen voorleggen tijdens uw tweede verzoek. Het aankoopbewijs van uw vlucht bevestigde weliswaar het feit dat u uw vliegtuigticket al kocht de dag na het vermeende dreigtelefoontje, maar dit deed geen afbreuk aan het feit dat u nadien nog twee weken in Colombia verbleef zonder enig verder probleem, noch van het feit dat uw zoon er nadien nog gedurende een half jaar kon blijven zonder dat er verder nog iets gebeurde. U maakte bovendien geen melding van zaken die zich ondertussen zouden hebben voorgedaan die erop wezen dat jullie nog werden gevisieerd. Daarenboven kon nog worden herhaald dat de RVV na het nogmaals voorleggen van het audiofragment met de Nederlandstalige vertaling besloot dat hieruit niet kon worden geconcludeerd dat u daadwerkelijk werd bedreigd.

De screeningsfiche van het Klein Kasteeltje ondersteunde uw verklaring reeds op 5 september 2018 uw verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. De RVV oordeelde echter reeds in het kader van uw eerste verzoek dat een periode van 27 dagen na uw aankomst in België niet als onredelijk lang kon worden beschouwd of dat dit als dusdanig uw geuite vrees zou relativeren. Het was dus zelfs niet nodig om aan te tonen dat u in werkelijkheid al ongeveer een week na uw aankomst uw verzoek indiende. De andere argumenten die hebben geleid tot uw weigeringsbeslissing bleven immers overeind.

De nieuwsartikels in verband met het gewapend conflict hadden geen betrekking op uw persoonlijke problemen.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige derde verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die wederom volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U verklaart letterlijk geen nieuwe informatie te hebben met betrekking tot uw persoonlijke situatie. U verklaart dat de situatie in Colombia niet is verbeterd en dat er na de vrede met de FARC verschillende nieuwe groeperingen zijn ontstaan. Een grondige analyse van de veiligheidssituatie volgt hieronder.

Ook de documenten die u ter staving van uw huidig verzoek voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De brief van uw Belgische advocaat ter ondersteuning van uw huidige verzoek vormt enkel een begeleiding bij de rest van de door u neergelegde documenten. Wat betreft het document van uw Colombiaanse advocaat in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan worden herhaald dat het zeer bevreemdend was te moeten vaststellen dat u pas op 9 oktober 2020 een klacht liet indienen door uw advocaten. Dit leek enkel tot doel te hebben gehad bijkomende documenten te kunnen voorleggen tijdens uw volgende verzoek. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor het document i.v.m. de op u gerichte aanslag door de AUC, paramilitairen of GAO, hetwelk tevens dateert van oktober 2020. Uw zoon beweert daarenboven dat hierin wordt vermeld dat jullie niet werden erkend als slachtoffers aangezien de aangeschreven dienst hier niet toe bevoegd was. Zoals reeds in uw eerste verzoek werd opgemerkt, toonde u met de moord op uw broers niet aan dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Het document in verband met de moord op uw broer heeft dan ook geen invloed op de beoordeling van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u zich hier inzet om u te integreren heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. De documenten die u in dit verband voorlegt, namelijk uw inschrijving bij een cursus Nederlands en de documenten i.v.m. uw werkzaamheden in België, doen niet ter zake.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek van uw zoon D. H. H. C. (...) wordt tevens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 februari 1998 te Bucaramanga (Santander). U bent een katholiek christen. Op 26 december 1995 werd uw oom F. (...) neergeschoten door de FARC. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw moeder A. Y. C. C. (...) naar Manizales (Caldas) en dan naar Villavicencio (Meta). In 2002 verhuisden jullie naar Valle El Cauca. In 2005 keerden jullie terug naar El Doncello (Caquetá). Op 29 maart 2006 werd uw oom M. (...) neergeschoten door de FARC. In 2007 was er een bomaanslag bij de fabriek van Nestlé, dewelke in uw buurt lag. U was datzelfde jaar aanwezig bij een schietpartij waarbij enkele gemeenteraadsleden omkwamen. Uw moeder had een internetcafé. Daar kwamen verschillende leden van het leger over de vloer. Er kwam in 2008 een man in de zaak om informatie over haar werk voor het leger vragen. Uw moeder besloot dan die zaak te sluiten. Sinds 2008 woonde u op verschillende adressen in Bogota. Uw moeder opende daar een cafetaria. Op 28 november 2010 kwamen twee leden van de FARC daar langs. Ze eisten een geldelijke samenwerking, anders zouden ze uw moeder doden. Ze gaf hen 1 miljoen pesos, waarna ze de cafetaria heeft gesloten. Ze heeft dan in een andere wijk van Bogota een zaak opgestart en jullie zijn ook in een andere wijk van de stad gaan wonen. U studeerde van 2015 tot 2016 in Barranquilla (Atlantico). Daarna keerde u terug naar Bogota. Op 18 november 2016 vroegen wederom twee leden van de FARC om een geldelijke samenwerking aan uw moeder. Ze heeft hen toen 500.000 pesos betaald. Nadien heeft ze de zaak niet meer opnieuw geopend. In november 2016 werden in Colombia vredesakkoorden getekend. Jullie dachten hierdoor veilig te kunnen terugkeren naar Caquetá. Uw moeder besloot daar een project van vruchtensappen op te richten. Aangezien jullie op dat moment nog aan het studeren waren, heeft ze eerst nog in een privéonderneming gewerkt en bleven jullie nog in Bogota wonen alvorens te verhuizen. In 2018 hebt u uw diploma onderhoudstechnicus elektromechanica behaald. Uw moeder kwam op 6 februari 2018 op vakantie naar België en verbleef hier bij een vriendin. Na haar terugkeer uit België op 7 mei 2018 verbleef ze bij haar

zus in Neiva (Huila), waar u reeds verbleef sinds februari 2018. In Neiva werkte u als mechaniker in een atelier. Na de terugkomst van uw moeder gingen jullie telkens in het weekend naar Caquetá om daar op zoek te gaan naar een plaats waar jullie zich zouden kunnen vestigen. Op 6 augustus 2018 kreeg uw moeder een telefonische oproep van de FARC. Hierin werd gezegd dat ze een militair doelwit is. Op 19 augustus 2018 is uw moeder uiteindelijk terug uit Colombia vertrokken via de luchthaven van Bogota. U bleef bij haar zus achter. Uw moeder kwam in België aan op 28 augustus 2018 en haar verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 24 september 2018.

Uzelf vertrok op 6 februari 2019 uit Colombia. U kwam in België aan op 7 februari 2019 en uw eerste verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 20 februari 2019. Uw tante S. M. C. C. (...) vertrok samen met haar zoon B. S. O. C. (...) uit Colombia op 20 oktober 2019. Ze kwamen in België aan op 21 oktober 2019. Ze dienden op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in omwille van motieven die niet gelinkt zijn aan de uwe. Op 21 april 2020 werd door het CGVS in hoofde van uw moeder en u een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 augustus 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Uw moeder en u dienden een tweede verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2020. U beweerde weliswaar langer in Colombia te hebben verbleven dan uw moeder, maar zich te hebben moeten verstoppen. U wees erop reeds 11 februari 2019 uw verzoek in België te hebben ingediend. Daarenboven hadden jullie ondertussen een advocatengroep op jullie zaak gezet om zo meer informatie en documenten te bekomen. Ze kwamen tot de conclusie dat het niet de FARC, maar de paramilitairen van de AUC waren die het op jullie gemunt hadden. Bovendien zouden zij ook verantwoordelijk zijn voor de moord op uw ooms. De AUC zou uw moeder ervan verdacht hebben samen te werken met de FARC. U wees er tevens op dat ondanks de vredesakkoorden het gewapend conflict nog steeds actueel was. Bovendien waren uw moeder en u goed geïntegreerd in België. U wenste dan ook hier uw studies verder te zetten en uw leven uit te bouwen. Jullie verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS op 10 december 2020. Jullie gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

U en uw moeder verlieten België niet en dienden een derde verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2021. U verklaart opnieuw voor het leven van uw moeder en u te vrezen. U herhaalt dat jullie in het verleden werden bedreigd door gewapende groepen en daarom niet terug kunnen naar Colombia. U verwijst tevens nogmaals naar de moord op uw ooms. U dient dit derde verzoek in omdat u nu documenten kunt voorleggen, dewelke u nog niet eerder ter beschikking had.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten: een document van jullie Colombiaanse advocaat in verband met de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten, een document i.v.m. de moord op uw oom, een document i.v.m. de op jullie gerichte aanslag door de AUC, paramilitairen of GAO en een brief van uw Belgische advocaat ter ondersteuning van uw huidige verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk de moorden op uw ooms en de bedreigingen die nadien aan jullie werden geuit. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U haalde de moorden op uw ooms en de bedreigingen die aan uw moeder werden gericht reeds in uw eerste verzoek aan. Er werd toen reeds uitdrukkelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat aan de aan u geuite bedreigingen geen enkel geloof kon worden gehecht. Er konden immers ernstige bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot het incident dat tot uw moeders vertrek uit Colombia heeft geleid, onder meer omdat ze niet wist wie haar precies bedreigde. Er werd tevens gewezen op het feit dat ze zelf nog twee weken na het dreigtelefoontje in Colombia verbleef zonder enig verder probleem. U verbleef er zelfs nog ongeveer een half jaar en bleef er zelfs nog werken, zonder dat er in tussentijd nog iets gebeurde. Ook na uw vertrek waren er geen aanwijzingen meer dat jullie of andere familieleden nog gevisieerd zouden worden. Hoewel uw moeder beweerde dat het van bij haar vertrek uit Colombia de bedoeling was een verzoek om internationale bescherming in te dienen verbleef ze meerdere dagen in Spanje, zonder daar een verzoek in te dienen. Met betrekking tot de moord op uw ooms werd geoordeeld dat jullie hiermee geen actuele vrees aantoonde. De bomaanslag en schietpartij waarvan jullie melding maakten, waren niet tegen jullie persoonlijk gericht. Hoewel uw moeder beweerde zich jarenlang achtervolgd te hebben gevoeld onder andere na verschillende afpersingen, leefde ze niet ondergedoken. Ze studeerde en voerde verschillende werkzaamheden uit. Uw moeder verbleef bovendien eerder al gedurende een drietal maanden in België, zonder toen de kans te grijpen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er werd tevens geoordeeld dat er op dat moment in Colombia voor burgers geen reëel risico bestond slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. De toen door u neergelegde documenten konden de beslissing niet in positieve zin ombuigen.

In de beslissing met betrekking tot uw tweede verzoek werd gewezen op het feit dat u louter bijkomende verklaringen aflegde die in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, hier niets aan wijzigde en op zich niet van dien aard was om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Dat jullie plots beweerden dat het niet de FARC maar de AUC was die zowel uw ooms als uw moeder en u viseerden, hetgeen jullie wensten te ondersteunen aan de hand van het contract dat jullie zouden hebben afgesloten met een advocatengroep en de door hen ingediende klachten, kon geenszins de beslissing in positieve zin ombuigen. Integendeel, jullie beweerden plots dat de paramilitairen jullie zouden viseren omdat ze uw moeder ervan zouden verdacht hebben met de FARC samen te werken. Dit viel totaal niet in overeenstemming te brengen met hoe uw moeder haar relaas schetste tijdens haar eerste verzoek. Ze haalde toen immers verschillende keren aan dat de personen die haar zouden hebben gevisieerd zichzelf voorstelden als leden van de FARC. Het zou volgens haar verklaringen ook de FARC zijn die op het moment van haar laatste bedreiging in die bepaalde regio opereerde (CGVS (...) p.15-16, 18-19, 21). Ook de dood van uw ooms schreef ze heel nadrukkelijk toe aan de FARC, aangezien enkel zij daar in die periode optraden (CGVS (...) p.5-6). Dat jullie alles plots aan een heel andere militie toeschreven bracht dan ook des te meer schade toe aan jullie algehele geloofwaardigheid. Het was daarenboven zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat jullie pas op 9 oktober 2020 een klacht lieten indienen door die advocaten. Dit leek enkel tot doel te hebben gehad bijkomende documenten te kunnen voorleggen tijdens uw tweede verzoek. Ter staving van het feit dat u zich bij uw tante in een andere wijk vestigde, legde u een eigendomsbewijs voor. Dat u plots beweerde zich te hebben moeten verstoppen de periode dat u nog in Colombia verbleef na het

vertrek van uw moeder, kon echter niet ernstig worden genomen. Tijdens uw eerste verzoek had u expliciet verklaard daar reeds te hebben gewoond sinds februari 2018 (toen uw moeder de eerste keer naar België kwam en toen jullie nog geen intentie hadden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen) en daar te zijn blijven wonen tot uw vertrek naar België in februari 2019 (CGVS p.3). U verklaarde toen weliswaar voortdurend binnen te zijn gebleven, maar u ging die periode nog steeds werken en kwam daarvoor dus wel naar buiten. Er was toen niets meer gebeurd (CGVS p.7, 13). U maakte bovendien geen melding van zaken die zich ondertussen nog hadden voorgedaan die erop zouden wijzen dat jullie nog werden geïnterviewd. Daarenboven kon nog worden herhaald dat de RVV na het nogmaals voorleggen van het audiofragment met de Nederlandstalige vertaling besloot dat hieruit niet kon worden geconcludeerd dat uw moeder daadwerkelijk werd bedreigd. De screeningsfiche van het Klein Kasteeltje ondersteunde uw verklaring reeds op 11 februari 2019 uw verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. De RVV oordeelde echter reeds in het kader van het eerste verzoek van uw moeder dat een periode van 27 dagen na aankomst in België niet als onredelijk lang kon worden beschouwd of dat dit als dusdanig haar geuite vrees zou relativeren. Het was dus zelfs niet nodig om aan te tonen dat u al vier dagen na uw aankomst uw verzoek indiende. De andere argumenten die hebben geleid tot uw weigeringsbeslissing bleven immers overeind. Wat betreft het feit dat uw moeder en u goed geïntegreerd waren in België en dat u uw studies hier wenste verder te zetten en uw leven hier wilde uitbouwen, diende te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans had met uw asielmotieven en geenszins van die aard was om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteerde niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. De loonfiches van uw moeder, uw werkcontract, de documenten in verband met taallessen en uw inschrijvingsbewijs bij een voetbalclub konden bovenstaande appreciatie dan ook niet in positieve zin ombuigen. De nieuwsartikels in verband met het gewapend conflict hadden geen betrekking op uw persoonlijke problemen.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige derde verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die wederom volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U haalt geen nieuwe feiten aan die zich ondertussen zouden hebben voorgedaan en die erop zouden wijzen dat jullie momenteel geïnterviewd zouden worden.

De documenten die u ter staving van uw huidige verzoek voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie ook niet in positieve zin ombuigen. De brief van uw Belgische advocaat ter ondersteuning van uw huidige verzoek vormt enkel een begeleiding bij de rest van de door u neergelegde documenten. Wat betreft het document van uw Colombiaanse advocaat in verband met de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten, kan worden herhaald dat het zeer bevreemdend was te moeten vaststellen dat u pas op 9 oktober 2020 een klacht liet indienen door uw advocaten. Dit leek enkel tot doel te hebben gehad bijkomende documenten te kunnen voorleggen tijdens uw volgende verzoek. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor het document i.v.m. de op u gerichte aanslag door de AUC, paramilitairen of GAO, hetwelk tevens dateert van oktober 2020. U beweert daarenboven dat hierin wordt vermeld dat jullie niet werden erkend als slachtoffers aangezien de aangeschreven dienst hier niet toe bevoegd was. Zoals reeds in uw eerste verzoek werd opgemerkt, toonde u met de moord op uw ooms niet aan dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Het document in verband met de moord op uw oom heeft dan ook geen invloed op de beoordeling van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden

gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek van uw moeder A. Y. C. C. (...) wordt tevens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de

administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt.

Na het citeren van en het geven van theoretische toelichting bij de *in casu* geschonden geachte bepalingen en beginselen, beargumenteren verzoekende partijen als volgt waarom zij menen in aanmerking te komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus:

"3.2.1. In hoofddorde: toekenning van de vluchtelingenstatus

Het CGVS meent dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat ze Colombia diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat ze een reëel risico loopt op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omwille van tegenstrijdigheden en inconsistenties die haar asielrelaas zouden ondermijnen.

- Met betrekking tot de verwarring die verzoekers stelden tussen FARCS en AUC

De gewapende en paramilitaire groepen in Colombia vormen een uiterst complexe sociaal-politieke realiteit, en de door de tegenpartij geproduceerde COI Focus is daarvan het bewijs. Het is derhalve geenszins ondenkbaar dat verzoekers er zo lang over hebben gedaan om vast te stellen wie precies hun vervolgers waren.

Het feit dat dit antwoord is gegeven na het werk van een team van gespecialiseerde advocaten en privédetectives, d.w.z. deskundigen op dit gebied, bewijst eveneens dat de verwarring die verzoekers tussen de FARC en de AUC hebben gemaakt, legitiem is, en hun op geen enkele wijze kan worden verweten.

- Wat de geldigheid, de bewijskracht en de laattijdigheid van de nieuwe elementen betreft

De tegenpartij verwijt de verzoekers dat zij tot 9 oktober 2020 hebben gewacht met het indienen van een klacht door een team van gespecialiseerde advocaten, en stelt dat de door deze advocaten verstrekte documenten veel eerder hadden moeten worden verstrekt.

Het is bijzonder moeilijk om in Colombia een advocaat in te schakelen voor dit soort zaken indien u reeds in het buitenland bent, hetgeen de late aankomst van de nieuwe documenten verklaart.

Deze manier om nieuwe elementen en bewijzen ongeldig te verklaren is eenvoudigweg ontoelaatbaar. Verzoekers hebben immers alles gedaan wat mogelijk en denkbaar is om de Belgische asielinstanties nieuwe solide, betrouwbare en overtuigende bewijzen te verstrekken, zodat de Belgische asielinstanties hun standpunten kunnen herzien.

Bovendien neemt de wederpartij de vrijheid om verzoekers' derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, zonder hen zelfs maar te hebben gehoord over de genoemde documenten en nieuwe elementen.

De echte vraag is: als het door de verzoekers ingediende nieuwe bewijsmateriaal niet toelaatbaar is, is er voor verzoekers tot internationale bescherming dan wel een mogelijkheid om nieuw bewijsmateriaal in te dienen?

De twee bestreden beslissingen moeten nietig worden verklaard, zodat de wederpartij aanvullende onderzoeksmaatregelen kan doen naar deze documenten.

- Met betrekking tot het vermeende late verzoek van Mevr. C. C. (...)

De wederpartij is van mening dat het feit dat mevrouw C. C. A. Y. (...) 27 dagen heeft gewacht alvorens haar eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, een reden is om verzoeksters' vrees voor vervolging te minimaliseren (beslissing C. C. A. Y. (...), p. 3, punt 3):

(...)

Verzoekende partij is op het moment van schrijven nog niet in het bezit van het arrest van de RvV waarnaar de wederpartij verwijst.

Een tegenstrijdigheid is echter op zijn minst verrassend te noemen, aangezien in deel A. "Feitenrelaas" van de bestreden beslissing, stelt het CGVS wel dat verzoekster op 28 augustus 2018 in België is aangekomen, dus amper een week voordat zij zich meldde bij het Klein Kasteeltje (beslissing C. C. A. Y. (...), p.1, alinea 2) :

(...)

Bovendien, en voor alle duidelijkheid, tonen de vliegtickets van verzoeker (stuk 3) en het reserveringsbewijs (stuk 4) duidelijk aan dat verzoekster op 19 augustus 2018 vanuit Colombia naar Madrid is vertrokken, en op 28 augustus Brussel heeft bereikt.

Dit doet vermoeden dat de asielinstanties de data gewoon verkeerd hebben berekend.

De bestreden beslissing van A. Y. C. C. (...) is derhalve ongeldig en moet, ook om die reden, op zijn minst, nietig worden verklaard."

Vervolgens zetten verzoekende partijen het volgende uiteen over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, die zij in ondergeschikte orde vragen:

"Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus (zie supra), zijn er redenen om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het is de moeite waard te kijken naar het deel van de "COI Focus – Colombia Veiligheidssituatie" dat betrekking heeft op de vervolgers van verzoekers, namelijk de AUC, nu bekend als BACRIM.

P.7:

(...)

Ook in hetzelfde "COI Focus – Colombia Veiligheidssituatie" staat te lezen, pp. 21-22:

(...)

De complexiteit van de organisatie van gewapende en paramilitaire groepen kan terecht tot verwarring leiden, ook voor de slachtoffers die het doelwit zijn van deze gewapende groepen.

Het is dan ook niet ondenkbaar dat het zo lang duurde voordat verzoekers begrepen wie hun vervolgers werkelijk waren.

Het feit dat zij een team van advocaten en, indirect, privédetectives moesten inhuren om precies te kunnen bepalen welke groepering de familie al zoveel jaren vervolgde, maakt het des te geloofwaardiger.

Bovendien kan deze verwarring niets afdoen aan het geweld waarmee deze gewapende en paramilitaire groepen optreden en nog steeds optreden, ondanks de vredesakkoorden.

Men dient dus in ondergeschikte orde verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden fotokopieën van verzoeksters vliegtickets (stuk 3) en van een reserveringsbevestiging (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken voegen:

- het artikel *"Situación de los derechos humanos en Colombia y su impacto sobre peticionarios de refugio"* van O. E. R. B., voorzien van een vrije vertaling (stukken 1 en 2);
- de verblijfsvergunning van O. E. R. B. (stuk 3);
- het artikel *"Veteranos por Colombia" activan la Reserva Activa del Pueblo "RAP"* van Kavilando van 25 juni 2021, voorzien van een vrije vertaling (stukken 4 en 5);
- het artikel *"Iván Cepeda denunció a integrantes del Gobierno ante la Corte Penal Internacional por hechos violentos"* van Asuntos Legales van 14 mei 2021, voorzien van een vrije vertaling (stukken 6 en 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen *in casu* geschonden achten.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters volgend verzoek niet-ontvankelijk is omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt, nu (i) zij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk de moorden op haar broers en de bedreigingen die nadien tegen haar werden geuit en haar eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, welke beslissing en beoordeling door de Raad werden bevestigd, (ii) het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidige derde verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, (iii) ook de documenten die zij ter staving van haar huidig verzoek voorlegt deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, en (iv) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers volgend verzoek niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt, nu (i) hij zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk de moorden op zijn ooms en de bedreigingen die nadien tegen hen werden geuit en zijn eerste

verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, welke beslissing en beoordeling door de Raad werden bevestigd, (ii) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidige derde verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, (iii) de documenten die hij ter staving van zijn huidig verzoek voorlegt deze appreciatie ook niet in positieve zin kunnen ombuigen, en (iv) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat verzoekende partijen zich op dezelfde vluchtmotieven baseren, met name de moorden op verzoeksters broers en de bedreigingen die aan verzoeksters adres werden geuit, en dat de commissaris-generaal in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming op 15 april 2020 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) ernstige bedenkingen moeten worden gemaakt omtrent het incident dat heeft geleid tot het vertrek van verzoekster uit Colombia omdat zij niet weet wie haar precies bedreigde en waarom zij nog twee weken en haar zoon nog een half jaar in Colombia verbleef zonder enig verder probleem, omdat (ii) zij meerdere dagen in Spanje verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zij ook in België niet onmiddellijk een verzoek indiende, omdat (iii) zij wat betreft de problemen die zich eerder zouden hebben voorgedaan geen actuele vrees kan aantonen, omdat (iv) de door haar en verzoeker neergelegde documenten niets aan deze appreciatie wijzigen, en omdat (v) er in Colombia voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. In zijn arrest nr. 239 820 van

18 augustus 2020 bevestigde de Raad deze beslissing en beoordeling. Met betrekking tot het door verzoekende partijen ingediende tweede verzoek om internationale bescherming nam het CGVS op 10 december 2020 ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrachten in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming op grond van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen gingen tegen deze beslissingen niet in beroep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidige volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van hun huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen blijven volharden in hun verklaringen met betrekking tot de vrees die zij reeds tijdens hun eerste verzoek hebben aangehaald, met name dat zij zullen worden vermoord door de gewapende groeperingen in Colombia die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van verzoeksters broers en die verzoekster herhaaldelijk zouden hebben opgezocht en bedreigd. Verzoeker geeft aan dat hij en zijn moeder een derde verzoek indienen omdat zij thans documenten kunnen voorleggen waarover zij eerder nog niet beschikten. Het betreft een document van hun Colombiaanse advocaat in verband met de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten, een antwoord van *Jurisdicción Especial para la Paz* (JEP) op een verzoek van hun advocaat, een document van *Acción Social* inzake een aanvraag tot erkenning van de moord op verzoeksters broer en een brief van hun Belgische advocaat ter ondersteuning van hun huidige verzoeken (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 4, map met 'documenten', nrs. 1-4, en adm. doss. verzoeker, *ibid.*). Daarnaast verwijst verzoekster nog naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia, alsook naar het feit dat zij zich inzet om zich in België te integreren en een leven op te bouwen door onder andere lessen Nederlands te volgen en te werken om zichzelf te kunnen onderhouden, ter staving waarvan zij eveneens documenten bijbrengt (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'documenten', nrs. 5-6).

De commissaris-generaal overweegt te dezen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster op goede gronden als volgt:

"Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige derde verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die wederom volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U verklaart letterlijk geen nieuwe informatie te hebben met betrekking tot uw persoonlijke situatie. U verklaart dat de situatie in Colombia niet is verbeterd en dat er na de vrede met de FARC verschillende nieuwe groeperingen zijn ontstaan. Een grondige analyse van de veiligheidssituatie volgt hieronder.

Ook de documenten die u ter staving van uw huidig verzoek voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De brief van uw Belgische advocaat ter ondersteuning van uw huidige verzoek vormt enkel een begeleiding bij de rest van de door u neergelegde documenten. Wat betreft het document van uw Colombiaanse advocaat in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan worden herhaald dat het zeer bevreemdend was te moeten vaststellen dat u pas op 9 oktober 2020 een klacht liet indienen door uw advocaten. Dit leek enkel tot doel te hebben gehad bijkomende documenten te kunnen voorleggen tijdens uw volgende verzoek. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor het document i.v.m. de op u gerichte aanslag door de AUC, paramilitairen of GAO, hetwelk tevens dateert van oktober 2020. Uw zoon beweert daarenboven dat hierin wordt vermeld dat jullie niet werden erkend als slachtoffers aangezien de aangeschreven dienst hier niet toe bevoegd was. Zoals reeds in uw eerste verzoek werd opgemerkt, toonde u met de moord op uw broers niet aan dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Het document in verband met de moord op uw broer heeft dan ook geen invloed op de beoordeling van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Het feit dat u zich hier inzet om u te integreren heeft geen uitstaans met uw asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. De documenten die u in dit verband voorlegt, namelijk uw inschrijving bij een cursus Nederlands en de documenten i.v.m. uw werkzaamheden in België, doen niet ter zake."

In hun verzoekschrift voeren verzoekende partijen onder meer aan dat het *"bijzonder moeilijk (is) om in Colombia een advocaat in te schakelen voor dit soort zaken indien u reeds in het buitenland bent, hetgeen de late aankomst van de nieuwe documenten verklaart"*.

De Raad stelt vast dat, daargelaten de redenen waarom zij niet eerder het nodige konden doen om in hun land van herkomst een advocaat te contacteren, verzoekende partijen thans documenten neerleggen ter staving van beweringen waarover reeds in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming is geoordeeld dat zij de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal overwoog in zijn beslissing van 10 december 2020 naar aanleiding van verzoekers tweede verzoek immers als volgt:

"Dat jullie nu plots beweren dat het niet de FARC maar de AUC was die zowel uw ooms als uw moeder en u viseerde, hetgeen jullie wensen te ondersteunen aan de hand van het contract dat jullie zouden hebben afgesloten met een advocatengroep en de door hen ingediende klachten, kan geenszins de beslissing in positieve zin ombuigen. Integendeel, jullie beweren nu plots dat de paramilitairen jullie zouden viseren omdat ze uw moeder ervan zouden verdenken met de FARC samen te werken. Dit valt totaal niet in overeenstemming te brengen met hoe uw moeder haar relaas schetste tijdens haar eerste verzoek. Ze haalde toen immers verschillende keren aan dat de personen die haar zouden hebben geviserd zichzelf voorstelden als leden van de FARC. Het zou volgens haar verklaringen ook de FARC zijn die op het moment van haar laatste bedreiging in die bepaalde regio opereerde (CGVS (...) p.15-16, 18-19, 21). Ook de dood van uw ooms schreef ze heel nadrukkelijk toe aan de FARC, aangezien enkel zij daar in die periode optraden (CGVS (...) p.5-6). Dat jullie nu alles plots aan een heel andere militie toeschrijven brengt dan ook des te meer schade toe aan jullie algehele geloofwaardigheid."

(adm. doss. verzoeker, stuk 7, documenten met betrekking tot het tweede verzoek, beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van 10 december 2020).

De Raad herhaalt dat hij naar aanleiding van zijn onderzoek van onderhavig beroep niet bevoegd is om zich uit te spreken over elementen die door de commissaris-generaal reeds werden beoordeeld in beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken en die, gelet op het feit dat deze beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit blijkt *in casu* niet het geval te zijn. Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift louter *post factum* aan dat er bij hen verwarring bestond tussen de FARC en de AUC. Aan de COI Focus die volgens hen bewijst dat de gewapende en paramilitaire groepen in Colombia een uiterst complexe sociaal-politieke realiteit vormen, waardoor het volgens hen geenszins ondenkbaar is dat zij er zo lang over hebben gedaan om vast te stellen wie precies hun vervolgers waren, werd reeds gerefereerd in voormelde beslissingen aangaande hun tweede verzoek om internationale bescherming. Bovendien gaan zij met hun verwijzing naar de algemene situatie voorbij aan de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen over de verklaringen die verzoekster naar aanleiding van haar eerste verzoek heeft afgelegd over de identiteit van haar belagers. Dat het verzoekende partijen pas duidelijk zou zijn geworden dat de AUC achter de bedreigingen zat *"na het werk van een team van gespecialiseerde advocaten en privédetectives"* werd eveneens reeds in rekening genomen in de beslissingen aangaande hun tweede verzoek en is bovendien evenmin van aard afbreuk te doen aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen in hoofd van verzoekster.

De Raad merkt met betrekking tot de documenten die verzoekende partijen naar aanleiding van huidige verzoeken hebben neergelegd nog op dat het slechts fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoekende partijen aanklagen dat zij door het CGVS niet werden gehoord over de door hen aangebrachte nieuwe elementen en documenten en zich afvragen of *"er voor verzoekers tot internationale bescherming dan wel een mogelijkheid (is) om nieuw bewijsmateriaal in te dienen"*, stelt

de Raad vast dat uit de lezing van de administratieve dossiers blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de door hen aangebrachte nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partijen in de gelegenheid werden gesteld bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partijen aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van huidige volgende verzoeken op nuttige wijze naar voor hebben kunnen brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Dit blijkt uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van hun huidige verzoeken werd aan verzoekende partijen verduidelijkt dat het CGVS op grond van hun verklaringen aldaar zou nagaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekende partijen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partijen werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan. Verzoekende partijen waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van de verklaringen die zij aflegden bij de DVZ (adm. doss. verzoekster, stuk 6, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, en adm. doss. verzoeker, *ibid.*). Verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat het gehoor bij de DVZ hen niet de gelegenheid zou hebben geboden alle nieuwe elementen en documenten aan te brengen en naar behoren toe te lichten. Overigens laten verzoekende partijen na in hun verzoekschrift te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen betwisten dat verzoekster na aankomst in België 27 dagen zou hebben gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst de Raad erop dat hij reeds in zijn arrest nr. 239 820 van 18 augustus 2020 heeft geoordeeld dat een periode van 27 dagen na aankomst in België niet als onredelijk lang kan worden beschouwd of als dusdanig de door verzoekster geuite vrees zou relativeren en dat de commissaris-generaal reeds in voormelde beslissing aangaande verzoeksters tweede verzoek oordeelde dat het om die reden zelfs niet nodig was om aan te tonen dat zij haar verzoek al vier dagen na haar aankomst indiende en dat de andere argumenten die hadden geleid tot de weigeringsbeslissing aangaande haar eerste verzoek overleefd bleven.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster haar vliegtickets en reserveringsbewijs (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3 en 4) reeds heeft neergelegd in het kader van haar vorige verzoeken, wordt *in casu* niet betwist dat zij op 19 augustus 2018 vanuit Colombia naar Madrid is gevlogen en op 28 augustus 2018 Brussel heeft bereikt. Hieruit heeft de commissaris-generaal in de beslissing aangaande haar eerste verzoek terecht afgeleid dat verzoekster meerdere dagen in Spanje verbleven heeft zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekende partijen lichten niet toe – en de Raad ziet niet in – op welke wijze de bij het verzoekschrift gevoegde documenten anders zouden doen besluiten.

Voor het overige ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Het aanhalen van passages uit de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” die betrekking hebben op hun vermeende vervolgers, met name de AUC, nu bekend als BACRIM, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor

vervolgning of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

De bijkomende stukken die verzoekende partijen ter terechtzitting middels een aanvullende nota hebben neergelegd zijn niet van aard de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het betreft een aantal Spaanstalige artikels – en een fotokopie van de Belgische verblijfsvergunning van de auteur van één van deze artikels – die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat deze documenten niet in overweging worden genomen. Verzoekende partijen laten bovendien na de inhoud van deze artikels op hun persoonlijke situatie te betrekken en toe te lichten in welke zin deze algemene informatie de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde persoonlijke vervolgingsfeiten vermag te herstellen.

In zoverre verzoekende partijen melding maken van het geweld waarmee de gewapende (paramilitaire) groepen in Colombia optreden en vrezen het slachtoffer te worden van dit geweld, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder

doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift slechts naar dezelfde landeninformatie en tonen niet aan dat deze informatie niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovenstaande analyse vindt steun in de relevante en recente landeninformatie waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt en wordt, daar zij door verzoekende partijen niet wordt betwist of weerlegd, door de Raad overgenomen. Wat betreft de bijkomende stukken die verzoekende partijen ter terechtzitting middels een aanvullende nota hebben neergelegd, herhaalt de Raad dat deze niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij de DVZ de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft begaan.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in nog (meer) ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN